

Házasság, mint eggyé válás az Igében

Stephen Kaung

Forrás: [Marriage In The Word of God](#)

Fordította: Kéry Zsuzsanna

1Móz 2,21-24 „Az Örökkévaló Isten tehát mély álmot bocsátott az emberre, és az elaludt. Akkor kivett egyet az oldalbordái közül, és hússal töltötte be a helyét. Az Örökkévaló Isten azt az oldalbordát, amelyet kivett az emberből, asszonnyá formálta, és odavitte az emberhez. Akkor ezt mondta az ember: Ez már csontomból való csont és testemből való test. Asszonyember legyen a neve, mert emberből vétetett. Ezért elhagyja a férfi az apját és anyját, ragaszkodik a feleségéhez, és egy testté lesznek.”

Ma délelőtt a házasságról fogok beszélni, de nem a világ szerinti házasságról, hanem az Isten Igéje szerinti házasságról. Ha végigolvassuk a Bibliát, látni fogjuk, hogy a Szentírás egy házassággal kezdődik, és ugyancsak egy házassággal végződik; ez tehát fontos téma az Igében. Természetesen nem az e világ szerinti házasságról, hanem Krisztus és a Gyülekezet eggyé válásáról van itt szó.

Az idők kezdete előtt egy tanácskozás zajlott az Istenségben, az Atya, a Fiú és a Szent Szellem között. Az Atya annyira szerette a Fiát, hogy valami különlegeset akart neki adni: egy világegyetemet szeretett volna létrehozni a számára, és embereket, akiket az Ő szeretett Fiának szánt. Persze Isten, aki mindentudó, tisztában volt vele, mi fog történni; ezért hezitált – ha használhatjuk egyáltalán ezt az emberi szót –, hogy mit tegyen. A Fiú azonban előlépett, és azt mondta: „Atyám, ha ez a Te akaratod, tedd meg. Kész vagyok eljönni ebbe a világba, hogy megmentsem (üdvözítsem) az embereket, hogy egyik lehessenek velem.” Ezen az alapon kezdett bele tehát Isten a teremtésbe.

Az 1Móz 1 azt mondja: „Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet”. Ez volt a teremtés kezdete; ez azonban még nem az a világ volt, amelyet ma ismerünk. Mert amikor Isten kezdetben a földet megteremtette, még nem alkotott embert, teremtésének legnagyobbjai az angyalok voltak. Sajnos azonban egy arkangyal, Lucifer fellázadt Isten ellen. Egyenlő akart lenni Istennel – más szóval, Isten Fiának a helyét akarta elfoglalni. Bűne miatt azonban kivetették a mennyből. Valószínű, hogy akkor a föld az ő uralma alatt volt, és ezért került a föld ítélet alá, hogy teljesen víz borítsa el. (Nem tudjuk, milyen sokáig takarta a korábbi földet víz, de tudjuk, hogy az emberi történelemben volt egy jégkorszak. Ezalatt a jégkorszak alatt is a földünket nagyrészt víz borította – más szóval Isten ítélete alatt volt.)

Nem tudjuk, hogy ezután mennyi ideig, de Isten Szelleme lebegett a vizek felett; azaz Isten helyre akarta állítani a földet, hogy lakható legyen. Az 1Móz 1-ben tehát hat nap alatt Isten helyreállította a földet, így az újra lakhatóvá vált. Az utolsó napon pedig, a hatodikon, Isten embert alkotott. A Bibliából pedig tudjuk, hogy az embert három részből álló lénynek teremtette. Isten is három részből áll, ezért az embert is ilyenek teremtette: szellem, lélek és test.

Isten a földből testet alkotott. Testünk tehát a körülöttünk lévő földdel rokon, ettől vagyunk tudatában a körülöttünk lévő világnak. Ebbe a testbe pedig Isten az élet lehetését lehelte. Az életnek ez a lehelete az ember orrlyukain keresztül áradt be; az ember így szellemet kapott, mert Isten Szellem, és az embert is szellemmel alkotta meg. Amint pedig a szellem kapcsolatba lépett a testtel, létrejött a lélek. Az ember tehát három részből áll: szellem, lélek, test.

Isten Szellem, és az embernek is szellemet adott, hogy az ember kommunikálhasson Istennel. Az ember a szellemével tud kapcsolatba lépni Istennel, ettől képes az ember tudatában lenni Istennek. Amikor pedig a szellem belépett abba a testbe, nem csak a test kelt életre, hanem egy harmadik elem is létrejött, ez pedig az emberi lélek. A szellemünkkel tehát kapcsolatba léphetünk Istennel, a testünkkel kapcsolatba léphetünk a körülöttünk lévő világgal, a lélekkel pedig kapcsolatba léphetünk saját magunkkal. Ez tehát az ember felépítése.

Miután pedig Isten megalkotta az embert, a föld minden állatát és az ég minden madarát eléje hozta. Azt mondja az Ige, hogy az ember mindezeknek az állatoknak és madaraknak nevet adott, de nem találta meg a hozzáillő társát, aki olyan lenne, mint ő. Ezért Isten álmot bocsátott rá, és megoperálta, tulajdonképpen ez az első feljegyzett operáció a Bibliában. Ez azonban fájdalommentesen zajlott, Isten álmot bocsátott az emberre, majd kivett belőle valamit. Az Igében ma azt olvassuk, hogy egy oldalbordát vett ki belőle, de az eredetiben csak azt mondja, hogy valamit kivett az emberből. Ebből a valamiből Isten egy asszonyt formált, majd odavezette őt az emberhez, aki, amint meglátta az asszonyt, így kiáltott fel: „ez csontomból való csont, testemből való test” – azaz ez én vagyok. Én magam. Az ember tehát egyé lett az asszonnyal.

Ez az első pár története. Most azonban nem az ember teremtését szeretnénk hangsúlyozni, hanem azt, hogy mit jelképez mindez. Az ember ugyanis Krisztus előképe, az asszony pedig a Gyülekezet előképe. Isten terveiben tehát a Gyülekezetnek egyé kell válnia Krisztussal. Valami Krisztusból jön ki, és Őbelé tér vissza.

Van egy nagyon fontos alapelv az Igében: csakis ami Krisztusból való, csak az térhet vissza Krisztushoz, és lehet vele egyé. Ha valami nem Krisztusból ered, bármennyire jó is legyen, nem térhet vissza Hozzá, és nem lehet egyé Vele.

Tehát egy szellemi alapelvet látunk itt: Isten azt akarja, hogy Krisztussal legyünk egyé. De csak az lehet egyé Krisztussal, ami Belőle származik. Semmi, ami bennünk van, ami természeti, ami az énünkől ered, nem tud Krisztussal egyesülni. Isten Krisztust helyezte belénk, és csak ami Őbelőle fakad az életünkben, az térhet vissza Hozzá, az válhat egyé Vele. Mindannyiunknak meg kell értenünk ezt a nagyon fontos alapelvet.

Ha az embereket nézzük, sok bűnt, sok rossz dolgot láthatunk, de ez nem azt jelenti, hogy ne lenne jó is az emberben. De hiába van jó, ha az nem Krisztusból ered, nem térhet vissza Hozzá, nem lehet Vele egyé. Tartok tőle, hogy a kereszténységben ma nem látjuk ezt az alapvető elvet. Azt gondoljuk, hogy csak ami rossz, azt kell megtagadnunk, de bármi, ami jó az emberben, az visszatérhet és egyé lehet Krisztussal – ez azonban nem így van. Mert a Biblia nagyon világos a kezdettől fogva, hogy csak az, ami Krisztusból ered, az mehet vissza és válhat egyé Krisztussal. Csak amit Krisztustól kaptunk, tőle vettünk el, az térhet vissza és lehet vele egyé.

Azt hiszem, mindannyian tudjuk, hogy a bűneink nem egyesülhetnek Krisztussal, és ezért megvalljuk a bűneinket az Úr előtt, és elfogadjuk a megváltást, azt, hogy az Úr Jézus, amikor a keresztre ment, a testében hordozta a mi bűneinket, és megbocsátást szerzett a bűneinkre. Sajnos nem látjuk tisztán a másik alapvető elvet, hogy semmi, ami magunkból való, legyen bár jó a saját szemünkben, nem térhet vissza Istenhez. Mindennek, ami belőlünk van, mennie kell – és ez egy alapvető elv a Bibliában.

Tehát amikor először hittünk az Úr Jézusban, mit tettünk? Nem a jó dolgainkat vallottuk meg Istennek, hanem a bűneinket. Mert hittük, hogy azok a bűnök nem lehetnek egygyé Krisztussal. De ahogyan éltük tovább a keresztyén életünket, elkezdtük meglátni, hogy nem csak a bűneinket kell megtagadnunk, hanem saját magunkat is. Amikor tehát Pál megtapasztalásához érkezünk, aki emberi szemmel nézve jó ember volt; a legjobbak egyike, mert szigorú judaizmusban nevelkedett, és mindent megtett, hogy betartsa a Törvényt; Gamáliel tanítványa, korának legnagyobb rabbija volt, farizeus. Ma nagyon rossz benyomást kelt ez a szó, mert az Úr Jézus azt mondta, „ti képmutatók”! A mi felfogásunk a farizeusról, hogy az egy képmutató valaki. Saul azonban nem ilyen volt, ő igazi farizeus volt. A Filippi levélben azt mondja, farizeusok farizeusa voltam – ő tényleg komolyan gondolta, minden erejével próbálta a Törvény minden betűjét megtartani, és rajongott a Törvényért. Mégis arra jött rá, hogy távol van Istentől.

Istennek hála, hogy Ő ismeri a szíveket. Amit Saul tett az szörnyű volt, mert üldözte a keresztyéneket. Férfiakat, nőket, sőt gyermekeket hurcolt a zsinagógákba, börtönözte be és ítélte el őket. Amikor pedig Istvánt megölték, ott volt, és őrizte azok ruháját, akik Istvánt megkövezték – azaz egyetértett velük.

Istennek hála azonban, hogy úton Damaszkuszba, ahová üldözni ment a keresztyéneket, az Úr megjelent neki. Pál az arab sivatagba ment, és ott három évet töltött magányosan, és újraolvasta a Bibliát az újonnan nyert világosságban. Kíváncsi vagyok, hogy vajon a sivatagi évek alatt tapasztalta-e meg a Róma 6-7-8-ban írtakat. Pál hitt az Úr Jézusban, mint Megváltójában; megbocsáttattak a bűnei; és ott kezdett ráébredni a saját énjére. Ezért a Róma 6-7-8 Pál saját tapasztalata. Ismerte a Törvényt és követni akarta azt, de felfedezte, hogy van benne valami, ami Isten ellen lázad. A saját énje.

A Róma 7-ben azt látjuk tehát, hogy Pál azt mondja, ismerem a Törvényt, a Törvény jó, és én meg akartam tartani a Törvényt, amikor azonban meg akartam tartani, egy másik erőt találtam magamban, amely a másik út felé húzott. Ez pedig nem más tehát, mint az én.

Testvérek, a szellemi tapasztalatainkban át kell mennünk ezen. Ha figyelmesen olvassuk az Igét, láthatjuk, hogy a megváltásunk három részből áll. Amikor először megbántuk a bűneinket és hittünk az Úr Jézusban, a szellemünknek üdvössége lett. A szellemünk halott volt a bűnök és törvényszegések miatt, amikor azonban hittünk az Úr Jézusban, Ő megelevenítette a szellemünket az életre. Új szellemet kaptunk, és ebben a szellemben Isten Szelleme vett lakozást. Miért? Mert Ő van ott a mi új szellemünkben, és gondoskodik róla, hogy Krisztus élete a szellemünkben növekedjen. Ez a bennünk lakozó Szent Szellem munkája. A szellemünk üdvössége tehát múlt idejű; megtörtént, megtapasztaltuk.

Azonban a 2Korinthusban azt találjuk, hogy létezik a lélek üdvössége is. A lelkünknek is megmenekülésre van szüksége. A lélek üdvössége pedig a jelenben zajlik. Tehát miután hittünk az Úr Jézusban, egészen addig, amíg el nem ragadtatunk Isten jelenlétébe, ezalatt az időszakban, a jelen időben zajlik a lélek megmenekülése. Az üdvösség munkálása folyamatos az életünkben. Naponként megtapasztaljuk a lelkünk megmentését. Hogyan? Az Ő betakarásával. A szellemünkben Krisztus lakozik – de a lelkünkben az énünk lakozik. Tehát folyamatos az összeütközés, a konfliktus a szellemünk és a lelkünk között.

Ezért meg kell tanulnunk, hogyan tagadjuk meg önmagunkat. Az Úr Jézus azt mondta, meg kell tagadnotok önmagatokat ahhoz, hogy kövessetek engem. Ha szeretjük az énünket és megtartjuk, akkor el fogjuk veszíteni azt. Ha azonban Őérte készek vagyunk elveszíteni az énünket (az életünket),

megnyerjük azt az örökkévalóságnak. Testvérek, ezért az üdvösség folytatódik. Nem elég, hogy üdvösségünk van, megmenekültünk, és kész.

Egyesek azt mondják, ha a két lábam ott van a mennyben, azzal én megelégszem. Lehet, hogy te igen, de vajon Krisztus is? Isten nem elégszik meg, ha nem tanuljuk meg megtagadni önmagunkat, és követni az Urat. Ez tehát a mostani üdvösség.

Testvérek, mindannyian végigmegyünk ezen a folyamaton ma. A saját életünk tapasztalataiban is megláthatjuk, hogy folyamatos konfliktus van az énünk és a bennünk lakozó Krisztus között. Hacsak nem tanuljuk meg megtagadni magunkat, nem vesszük föl a keresztet, és nem követjük az Urat, nem fogjuk tudni megmenteni a lelkünket.

Testvérek, amikor az Úr eljön, mindannyian meg fogunk jelenni az ítélőszéke előtt. Azok, akik készek voltak elveszíteni a saját lelküket, azokat megjutalmazza az ezeréves királysággal, ahol Krisztussal uralkodhatunk. De ha szeretjük a lelkünket ma, és a magunk útját járjuk, ahelyett, hogy a kereszt útján járnánk, elveszítjük a lelkünket, azaz kívül leszünk azon a királyságon. A Biblia azt mondja, ott lesz sírás és fogcsikorgatás – ez pedig a bűnbánat jele. Bűnbánatot fogunk tartani, mert nem hallgattunk az Úrra.

Hála Istennek azonban, hogy végül teljesen meg fogunk menekülni: szellem, lélek és test.

Testvérek, ma még a mi halandó testünkben vagyunk, gyengeségeink vannak, de egy napon ez a halandó test halhatatlanságot ölt. Nem lesz semmilyen több betegség, gyengeség; a testünk átváltozik szellemi testté, és ezzel a szellemi testtel fogjuk tudni élvezni az örökkévalóságot. A Biblia azonban azt mondja a Mt 24-ben, hogy az Úr eljövetelekor ketten örölnék egy malomban – azaz reggel van; ketten dolgoznak a mezőn – azaz délidő van; és ketten lesznek egy ágyban – azaz éjjel van; mivel a föld gömbölyű. Az Úr eljövetelekor tehát lesz, aki alszik, lesz, aki dolgozik, más pedig őről. Szoktam mondani a testvéreknek, ne féljetek aludni menni, mert az Úr tudja, kit kell felvinni, kit kell itthagyni. Ha nem mész aludni, az nem garantálja, hogy fel is visznek. Menjél, feküdj le, és aludj jól, az Úr tudja, ki áll készen az eljövetelére. Egyet felvisz, a másikat otthagyja. Az, akit felvisz, az lesz, akiben tetszését lelte, aki megelégitette az Ő szívét, aki várt Rá. Akik maradnak, azok, akik még mindig saját magunknak élnek.

Az Úr eljön, testvérek. Bármelyik pillanatban eljöhet. Nincs több előzetes figyelmeztetés! Amikor tanulmányozzuk a prófécákat, megpróbáljuk kitalálni, melyik prófécának kell először beteljesednie, melyet majd másik prófécák követnek, de az az igazság, hogy már az Úr eljövetele előtti összes prófécia beteljesedett. Vannak más beteljesülendő prófécák, de azok az Úr eljövetelekor és utána fognak beteljesedni, nem előtte. Bármikor eljöhet az Úr, testvérek. Készen vagyunk-e rá? Magához ragad, vagy itthagya bennünket?

Akik elragadtatnak, Krisztussal fognak uralkodni a Millennium alatt. Azok azonban, akik hátrahagyatnak, kívül lesznek a királyságon, sírnak és a fogukat csikorgatják a bűnbánat miatt. De Istennek hála, amit Ő elkezdett, azt mindig be is fejezi. Más szóval, végül az örökkévalóságban minden hívő tökéletességre jut, és uralkodunk vele az örökkévalóságban. De testvérek, ezer év nagyon hosszú idő! Néhány óra, nap, vagy év saját magunknak élés nem összehasonlítható ezer évvel!

Legyünk hát készen, testvérek, az Úr bármelyik pillanatban eljöhet, ne várjunk semmilyen prófécia beteljesülésére az eljövetele előtt! Bármelyik pillanatban eljöhet. Készek vagyunk rá? Ez a kérdés.

Könyörüljön az Úr mindannyiunkon. Konferenciákon szoktam mondani a testvéreknek, hogy ha most jönne az Úr, ebben a percben, remélem, ez a hely kiürülne teljesen, és senki nem maradna hátra. És ugyanez a reménységem most is mindannyiunk számára. Ha az Úr most jönne el, testvérek, remélem, hogy ez a hely kiürülne. Ez a mi áldott reménységünk. Segítsen bennünket az Úr, és ne hagyja, hogy elégedettek legyünk, igyekezzünk a cél felé, míg meglátjuk Őt szemtől szemben.

Imádkozzunk! Urunk, köszönjük, hogy te eljössz, és hogy a Tiedért jössz. Drága Urunk, kegyelmed által, reméljük, hogy mindannyian kész leszünk minden nap, minden órában, hogy amikor Te eljössz, Magadhoz ragadhass bennünket. Ne hagyd egyikünket sem, hogy annyira énközpontúak legyünk, és saját magunknak éljünk, hogy amikor eljössz, hátra kell, hogy hagyj bennünket. Könyörüljön az Úr mindannyiunkon, és könyörülj rajtunk. Tiéd legyen a dicsőség! A Te nevedben, ámen.